

ÖMER SEVİNÇGÜL

HER ŞEY ÂNINI BEKLER

ROMAN

ÖZEL İNSANLAR AKIYORUM

CARPE
DIEM

Özel İnsanlar Arıyorum Her Şey Ânını Bekler

Yazar: Ömer Sevinçgül
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarımı: Ravza Kızıltuğ
Mizanpaj: Tamer Turp

Carpe Diem Kitap

Yayın No: 219
Yerli Roman-Öykü / Genç Kurgu Kitaplığı
1. Baskı, İstanbul, Ağustos 2018
Yayıncılık Sertifika No: 12366

ISBN: 978-605-144-182-5

Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24
kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
facebook.com/carpediemkitap
instagram/carpediemkitap
twitter.com/carpediem_kitap

Baskı ve Cilt:
Sistem Matbaacılık
Davutpaşa, Yılanlı Ayazma Sokak, No:8
Topkapı / İstanbul
0212 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

® Bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık
Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayılamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Allah
ewela kalemi yarattı
ve ona "Yaz!" dedi.

Kalem
"Rabbim, ne yazayım?"
diye sordu.

Allah,
"Kıyamete kadar olacak
her şeyin kaderini yaz!"
buyurdu.

~ 1 ~

Belki hatırlarsın, yaz tatilinde arkadaşlar edinmiştim. Eren, Mert falan.

Eren hâlâ İspanya'daymış, arada bir haberleşiyoruz. Hayatından memnun ama memleketi de özliyor.

Mert benden umudunu kesince bir 'kuş kafa' bulmuş kendine. İki hafta önce bir alışveriş merkezinde karşılaştık. Mesafeli davrandı, canımı sıktı.

Kuzenim Reha aynı tas aynı hamam. Hep huzursuz. Akraba buluşmalarında ister istemez görüşüyoruz.

Liseden arkadaşlarımla da eskisi kadar buluşup konuşmuyoruz.

Beril vefalı çıktı, her fırsatta geliyor. Gelemezse telefon ediyor, uzun uzun konuşuyoruz. Bazen de mesajlaşıyoruz.

Koray başka bir şehre taşınmış. Babası bir şirkette yöneticiliymiş sanırım, tayini çıkmış.

Kadri mistisizme yöneldi. Hep o tip kitaplar okuyormuş. Bir kafede buluşup sohbet ettik. Daha olgun göründü gözüme.

"Birbirimizi ihmal etmeyelim, arada bir görüşelim" dedi.

"Tamam" dedim.

Yeni arkadaşlar edindim. İlk Füsun'la tanıştık. Çok güzel bir kız. Mankenlik yapıyor. Bir dizide oynuyor.

“Mankensin, oyuncusun, iyi para kazanıyorsun, ne yapacaksın üniversiteyi?” dedim yarı şaka, yarı ciddi.

“Geçici bunlar” dedi, “Şimdi gencim. İnsanlar bana görünüşüm için iş veriyorlar. Fakat bu hep böyle olmayacak. Kendimi geliştirmeliyim. Güvenilir bir meslek edinmeliyim.”

Yalnızca görünüşüne güvenen boş kafa tiplerden değil, akıllı kız. Sevdim. Zamanla samimi olduk.

Sonra Gülay ve Metin'le tanıştık, kaynaştık. Daha başkaları da var, belki yeri geldikçe tanıtırım sana.

Bana gelince... Bir sürü soru beynimi kemiriyor. Yok saymakla, üstüne toprak atmakla yok olmuyor bunlar.

Bu tür soruları bugüne kadar kimselere sormadım. Kınanmaktan korktum.

Ne bileyim, belki de beni kâfir falan sanırlar diye. Haksız da sayılmazlar hani, mümine benzer tarafım yok gibi.

Yaşama biçimimin, giyim tarzımın bir Fransız'dan farkı yok. Evet, bu böyle.

İnkâr etmiyorum ama içim kuşkularla dolu. Bunca kuruntusu olan kişinin “İnanıyorum” demesinin ne anlamı olabilir!

Neyse, durumumu anladın işte. Sana söylediklerimi kimseye söyleyemiyorum. Söylediğim zaman başıma neler geleceğini gördüm, biliyorum.

İşte bir örnek... Dindar bir dayım var, daha önce söz etmiştim sana. Bir muhatap bulur bulmaz nasihata başlıyor. Nezaketten dinliyoruz.

Keskin ve yargılayıcı biri olup çıktı. Eskiden bu kadar değildi. Dindarlaştıkça daha da yargılayıcı oluyor.

Dün bizdeydi. Bir adamdan söz ederken, biraz da küçümseyici bir eda ile “Allah hidayet versini!” dedi.

“Nedir o?” dedim.

“Ne olacak, iman... Allah kimine verir, kimine vermez” diye yanıtladı.

“Vermediklerinin kabahati ne? Hepsine verse de herkes cennete gitse olmaz mı?” dedim.

Kendince açıklamaya çalıştı. Fakat beni tatmin etmedi söyledikleri. Bunu ona da söyledim.

Kızdı bana. “Seninle konuşulmaz ki zaten!” dedi. Ne söylese evet makamında baş sallamamı istiyor.

Şu hidayet verme konusunu anlat da bileyim. Biliyorum, sen bana kızmazsın!

~ 2 ~

Hayır, kızmam. Her insanı ilgilendiren temel konuları merak eden birine niye kızayım?

Hidayet, kalbe ekilen bir nurdur. İradenin olumlu yönde kullanılmasından sonra lütfedilir.

Bu nur, kuşkusuz, hak edene verilir. Masallardaki talih kuşu gibi değildir.

Bilirsin, masalda talih kuşu kimin başına konarsa o padişah olur. Ne liyakat aranır ne de dirayet.

Hidayet de mukaddes bir kuştur ama bir biçimde hak edenin kalbine konar!

Bir ayna al eline, güneşe çevir. Güneş aynanda görünür ve onu ışıklandırır. Aynanın arka yüzünü döndürürsen ışık kaybolur.

İnsan kalbi de böyledir işte. Kim inanmaya meylederse iman nuru ona gelir.

Kişinin niyeti sebeptir, hidayet verilmesi bir sonuç. Sebep sonuçtan ayrılmaz. Hikmetle iş yapan Allah her sonucu bir sebebe raptetmiş.

Evet, Allah kimine hidayet verir, kimine vermez. Fakat bunu keyfe keder yapmaz. Liyakati esas alır.

Biz kuluz. İlmimiz sınırlı. İnsanların ruh dünyasını, gizli niteliklerini, mazide yapıp ettiklerini bilemeyiz.

Kim hidayete layık, kim değil, dışarıdan bakarak anlamamıza imkân yok.

Bir kimsenin geçmişte neler yaşadığını bilmiyoruz. Kalbindeki sırları, niyetleri, meyilleri göremiyoruz.

Elimizdeki tek veri, davranışları. Davranışlar ise samimi de olabilir, sahte de.

Bazen bir kimse hakkında “Mümin olmaya ne kadar da layık!” diye düşünürüz, fakat o bir türlü iman etmez.

Bazen de “İman nimetini tatmak bunun ne haddine!” deriz, bir de bakarız ki mümin olmuş!

Biz perdenin ön yüzüne bakarak fikir yürütüyoruz, kader ise perdenin arka yüzüne bakıyor.

Kalplerde olanı en iyi bilen Allah, layık olana hidayet lütfediyor, müstahak olanı dalalette bırakıyor.

~ 3 ~

İnsaniyetle İslamiyet arasında bir paralellik var. İnsani nitelikler belli bir seviyeye erişti mi kişide iman nuruna bir meyil uyanıyor.

Ruhsal gelişimi gereği zaten imana eğilimli olan kimse, zihnini kurcalayan sorularına cevap bulunca hakka teslim oluyor.

Yani önce insani nitelikler uygun bir zemin oluşturuyor, sonra hidayet nuru geliyor.

Böyle düşünülmezse, aynı hakikate muhatap olan iki insandan birinin kalbi imana meylederken öbürünün küfürde direnmesi ne ile izah edilecek?

İki insanın her bakımdan eşit oldukları varsayılırsa, biri dalalette bırakılırken öbürüne hidayet verilmesi haklı bir tercih sayılabilir mi?

Hayır! Allah adildir, kim neyi hak ediyorsa ona onu verir.

Zulmet denizinden kurtularak imanın aydınlık sahillerine ulaşan insanların daha önceki hayatlarında her cihetle ahlaklı olduklarını söylemiyorum.

Fakat hakikate muhatap olup da ona iman etmeyenlere oranla bunların daha erdemli olduklarını düşünüyorum.

Samimiyet, insaf, adalet gibi sıfatlar imana zemin hazırlayan temel nitelikler.

Ömer İbn Hattab ile Amr İbn Hişam arasında yapılacak bir kıyaslama meselemize ışık tutabilir.

Peygamber Efendimiz, ikisinden birinin iman etmesi, müslim olması için dua etmişti.

Ömer İbn Hattab imana gelip Hazreti Ömer oldu. Amr İbn Hişam küfürde kalıp Ebu Cehil diye anıldı.

Peki, farkı neydi bu iki şahsın?

İslam tarihini dikkatle inceleyince bu sorunun cevabını buldum. Bu iki insan aynı şeye inanıyorlardı ama ahlakları farklıydı.

Mesela, Hazreti Ömer puta taparken de samimi idi. Ebu Cehil ise, kibri ve çıkarı sebebiyle karşı cephede yer alıyordu. Kendi dininin bile samimi dindarı değildi.

Bu farkı 'Peygamberi öldürme' meselesinde de görüyoruz. Plan yapılırken Ebu Cehil en öndedir. Fakat sıra uygulamaya gelince gözden kaybolur. Çünkü oradan sağ çıkma ihtimali yok gibidir.

"Kim yapacak?" diye sorulunca, batıl tanrılarını koruma adına ileri atılan Ömer İbn Hattab olur. Bu samimi davranışının hemen ardından imanla buluşur.

İnsaf, adalet, samimiyet, fedakârlık, özveri, dürüstlük, mertlik gibi insani nitelikler kalbi imana hazır hale getiriyor.

Kibir, gurur, riya, zulüm, çıkarıcılık ve benzerleri ise imana mani olan olumsuz özellikler.

Bilhassa kibir! Bu menhus illet kapkara bir perde gibi kalbin önünü kapatıyor, iman nurunun girmesine mani oluyor.

Nefsin sınırsız özgürlük sevdası da ayrı bir perde ki kişiyi kulluktan uzak tutuyor, heveslerine köle ediyor.

Hak kendisine iletilince müslim olan insanların önceki hayatlarını inceledikten sonra şu kanaate vardım:

İman, insani topraklarda yeşeren ve ahlaki iklimlerde açan nazlı bir çiçektir!

4

Hayatıma yeni biri girdi. Her akşam buluşuyoruz. Evde değilsem, beni kapıda bekliyor. Evdeysem, kapı sesini duyar duymaz koşup geliyor.

Henüz çok genç. İki yavrusuyla birlikte karşı bahçede yaşıyor. Yavrular yumuşak gıdaları yiyecek kadar büyüdüler.

Aramızda adam boyunda bir duvar ve dört metrelik bir sokak var. Her buluşmamızda benim bir şeyler vermemi bekliyor. Bir de sevimli kil Bacaklarıma dolanıyor, yerde yuvarlanıyor, sevimli sesler çıkarıyor, sözün kısası, rızkını alıncaya kadar tüm hünerini gösteriyor.

Onun için tavuk ve hindi salamı aldım, her gelişinde üç dört tane veriyorum. Birinci salamı ağzına alıyor, fakat yemiyor. Dört metrelik sokağı geçiyor, duvarı aşılıyor, yavrularından birine verip dönüyor. İkinci salamı da yine aynı şekilde kendisi yemeyip ikinci yavrusuna veriyor. Üçüncüyü yanımda kendisi yiyor. Belli ki küçücük kalbinde ilahi rahmetten bir cilve var.

Ben de, annelik şefkatine ödül olarak bir salam daha veriyorum. Hemen her gece böyleyiz.

Ne güzel! İnsanın kalbinde duygu muslukları var. Bunlardan biri de sevgi musluğu. Birini seversen açılır ancak. Sevilenin insan olması da gerekmez. Belki bir kedi, belki bir kuş...

Bir de açılırsa artık durmadan akar. Sevgi halkası genişler. Söz gelişi, bir kediyi seversen tüm kedileri sevmeye başlarsın.

Ben de kendimden, yaptıklarımın söz edeyim biraz. Hep merak eder, sorardın. Birini anlatayım.

Yıldız Parkı'na gittim bugün. Denizi ve karşı sahili gören bir yere oturdum.

Yağmur başladı, çevremi ıslattı ve kısa sürede dindi.

Güneş yıkanmış, arınmış bir yüzle göründü, her yeri pırıltılar kapladı.

Gökyüzünde kar beyazı bulutlar...

Yemyeşil ağaç denizinin ötesinde masmavi uzanan Boğaz...

Arkamda tarihi köşk...

Kuş sesleri, çiçek gülümsemeleri, vapur düdükları sardı her yanıma.

Yalnızdım. Kalbimde tarifsiz bir coşku. Beni kuşatan varlıklarla hayali sohbetler ettim.

Parlayan güneşle, ağlayan bulutla, yüzen gezegenle, oyalanan insanla konuştum.

Masmavi gök denizinde yelkenli gemiler gibi akıp giden bir buluta sordum:

“Göz yaşların yağmur olup yağıyor, neden ağlıyorsun?”

Dedi: “Ben ağlamazsam sen gülemezsin.”

Her gün tam da beklenen saniyede gökyüzünde görünen ve sonra aynı hassasiyetle batıp giden güneşe sordum:

“Niye yanıyorsun?”

Dedi: “Ben yanmazsam sen yaşayamazsın.”

Devasa bir uzay gemisi azametiyle fezada dönerek uçup giden dünyaya sordum:

“Niçin dönüyorsun?”

Dedi: “Ben dönmezsem sen duramazsın.”

Sonra güncel olayların seline kapılıp sürüklenen bir insana sordum:

“Niçin bakmıyor, niye düşünmüyorsun?”

Dedi: “İşim var, görmüyor musun? İşsiz bir aylak mıyım ben! Senin gibi işsizlerin işidir göklere, bulutlara, daha bilmem nelere bakarak zaman öldürmek!”

Dedim: “Ölüm var!”

Dedi: “Ölüm ölümler içindir, bense hayattayım!”

Dedim: “Sen de bir gün öleceksin.”

Dedi: “Öldüm mü ölümü düşünmeme gerek kalmaz!”

Dedim: “Aldatıcı bir mantık oyunu bu ama tutarsız. Sonsuz bir hayat için tedbir almak yerine felsefe yapmaktasın. Yalnız bu dünya için mi yaratıldın ki bütün vaktini ona sarf ediyorsun. Sen başıboş değilsin. Seni bu dünyaya bir gönderen var.”

Dedi: “Varsa var, sana ne!”

Sustum.